



*Pomáháme rodinám pečujícím o dítě s mentálním, pohybovým či kombinovaným postižením nebo s ohroženým vývojem v raném věku v Praze, Středočeském, Plzeňském a Ústeckém kraji.*

## Milí příznivci rané péče,

letní číslo našeho Zpravodaje se nese v odpočinkovém, prázdninovém duchu.

Tentokrát se nedozvíte žádné novinky z rané péče (počkejte si na září), pouze ohlasy účastníků na pobyt rodin. Věříme, že

vás potěší a možná i navnadí pro příští rok.



Letošní, již dvanáctý pobyt, začal v důsledku kulminujících povodní v lehce improvizované atmosféře (4 kolegyně mohly přijet až v dalších dnech), o

to více se nám však v jeho průběhu podařilo být s rodiči spolu, téměř „na jedné lodi“. Přesvědčte se sami.

**Radostné čtení a krásné léto vám přeje celý tým Rané péče Diakonie Stodůlky**

## Reportáž z pobytu od Aničky

Náš první pobyt s ranou péčí nezačal právě optimisticky. Jakýmsi nešťastným řízením osudu se termín našeho týdenního zájezdu trefil přesně do období, kdy na řadě míst v celé ČR kulminovaly povodně. Ačkoli se nás přímo ni-

17 měsíční syn, kterého pod křídla rané péče zavál prodělaný zánět mozku a ataka epilepsie. Zřejmě nám byl ale Hnačov souzen, neboť jsme do cíle oba dojeli, jak by řekl náš pan neurolog, bez alternace stavu.



Co dalšího mě příjemně překvapilo už na úvod pobytu, bylo, že nikoho zaplavené silnice ani vytrvalý hustý déšť

jak nedotýkaly, po cestě do Hnačova jsme si jejich důsledků užili dosyta. Jen si to představte: V otrískaném Opelu, který za silného deště doslova plul po silnicích, na předním sedadle já, čerstvá a navrch ještě těhotná řidička, vzadu Bořek, můj skoro

neodradily a rodiny se sjely takřka v plném počtu. Inu, odvážní lidé. Těch lichotivých přízvisek na adresu našich "spolupobyvatelů" v průběhu akce jen přibývalo. Za poslední takřka rok a půl mám různé zkušenosti z fungování v kolektivu rodičů, jak s

dětmi zdravými, tak trochu nestandardními. A ano, zapoměla jsem předeslat, že náš Bořek je, navzdory diagnóze, dítě akční, zvědavé, někdy až otravné. Mnohokrát jsem na to v minulosti narazila, při cestování MHD, v mateřském centru, v nemocnici, na hřišti... V Hnačově ne.

Po prvním dni, kdy jsem se snažila své dítě všemožně usměrnit, jsem zjistila, že není třeba a s potěšením celý zbytek týdne sledovala, jak Bořek navazuje čilé kontakty s ostatními (nesmírně trpělivými) účastníky pobytu a to

*(Pokračování na stránce 2)*

## Reportáž z pobytu od Aničky

bez jediného zádrhelu! (Kačence, které podupal výkres, se tímto omlouvám).

Stejně tak jsem s potěchou pozorovala program pro děti, který—přestože na první pohled působil víceméně banálně—ve výsledku nemohl být lepší. Zabavil všechny, od našeho hyperaktivního



batolete, přes Štěpánka, malého vozíčkáře a intelektuála, až po Kačenu, náctiletou slečnu s Downovým syndromem. A stranou nezůstali ani zdraví sourozenci "raně opečovaní" dětí, větší i menší se se zájmem zapojili.

My maminky (a ovšem i tatínkové) jsme užívali programu po večerech, kdy děti (jen některé, vid' Matýsku) spaly. Ať už jsme se učili plstít, poslouchali přednášku, debatovali o integraci našich potomků, nebo jen tak drbali u kafe, všude vládla přátelská nálada. Určitě to byla zásluha především poradkyň a organizátorek z rané péče, které svým nenuceným přístupem pěkně navodily tolerantní a otevřenou atmosféru, ve které se všem přítomným snadno "prolamovaly ledy,"

pokud snad nějaké zpočátku byly. Šest dní nám uteklo jako voda (to by se o povodních asi nemělo říkat, co?), dokonce jsme si ani nestihli dodělat náš fotodeníček, jednu z mnoha novinek, kterou jsme se v Hnačově naučili. Sice se nedá říci, že by pobyt byl právě odpočinkový, rozhodně ne pro samotnou maminku s batoletem (tímto děkuji všem dobrým duším, které projevily úmysl vypomoci mi s ranním vstáváním), ale výtečná nálada, kterou jsme si přivezli domů, vydržela podstatně déle než únava.

Jak už jsem naznačila v úvodu, komplikovaný začátek pobytu rozhodně nepředznamenal jeho nedobry konec. Naopak. Když jsme se v sobotu dopoledne všichni rozjžděli domů, pocítila jsem potřebu příliš se s nikým neloučit, ale zato se co nevidět potkat znovu. Snad se zadaří! Další pobyt, a klidně opět ve znamení "špatný začátek, dobrý konec" si nechceme nechat ujít. Tentokrát



s sebou bereme i tatínka a náš nový přírůstek do rodiny. Takže prosím, připravte si nervy, už se na vás těšíme!

Anna

## Jsem Ondřej, je mi 9 let a chodím do 3.B

Byl jsem na pobytu v Hnačově se dvěma sourozenci s Downovým syndromem s Kačkou a Honzíkem. Vždy ráno jsme měli v 8 hod. snídani, po snídani jsme si zpívali písničky a potom jsme malovali postavu našeho těla. Ještě před obědem byla logopedie a jóga, ve 12 hod. jsme se už těšili na oběd...

Po obědě byla přestávka, někdo si hrál na hřišti a někdo odpočíval. Po přestávce byla pohádka O Koblížkovi a po pohádce jsme někdy zpívali písničky. Pak byla v 6 hod. večere. Po večeri šly některé děti spát a ty větší ještě nespaly a byly venku, nebo na pokoji.

Některý večer byla přednáška. Potom jsme ještě chvíli byli v restauraci a pak jsme šli spát. Na pobytu jsem si hrál s menšími dětmi. Každý den jsme něco vyráběli, například mýdlo, malovali jsme na trička, na jeden den k nám přijeli lidi s kterými jsme dělali rámečky na fotky, a každé ráno jsme dělali součást naší postavy.

Byla tam i mini zoo takže bylo pořád co dělat a také nádherná příroda takže výhodné místo. Poslední večer pobytu byl táborák a opékali se buřty. Pobyt se mi moc líbil! Chtěl bych jet i příště!





## Společný pobyt očima matky dvou dětí s Downovým syndromem



Pobyt s Ranou péčí jsme absolvovali naposledy před devíti lety, ale protože se nám narodilo ještě jedno dítě s Downovým syndromem, neváhali jsme a jeli znovu.

Tentokrát zase s jinými rodinami a na jiné místo. Místo, kde je krásná příroda a ticho a klid ruší jen občas mečení koz z přilehlé Mini zoo, takže každý den bylo na co koukat. Program byl opravdu bohatý. Každé ráno zpívání a společné tvoření dětí a rodičů, logopedie i jóga pro děti, večer pak znakovací pohádka O Koblízkovi, do které se s chutí zapojovali jak děti, tak i rodiče. Jediná nevýhoda byla, že píseň vám zněla v uších sotva jste procitli a taktéž při usínání. Vzhledem k nepříznivé povodňové situaci nemohli všichni dorazit hned první den, ale nakonec se sešly všechny naše milé paní poradkyně, včetně kytary, která nám

zpočátku chyběla, ale myslím, že Pavla s Veronikou to bravurně zvládly i bez ní.

Velkou pomocí pro mnohé rodiče byla pomoc dvou studentek Petry a Lucky, díky kterým si mohli odpočinout, poslechnout si přednášku či si dojit na masáž. Kdo nemohl přijet podle původního plánu, byla paní Blanka Bartošová z SPC Štíbrova v Praze, ale přesto se rodiče večer sešli v hojném počtu a mohli jsme navzájem sdílet svoje zkušenosti, plány a tužby týkající se integrace našich dětí.

Nelze se nezmínit o ostatních aktivitách, jako malování na trička, kurz plstění, nebo výroba rámečků. Nechyběla ani zajímavá a podnětná přednáška paní Anděly o lásce v rodině.

Protože počasí se nakonec umoudřilo,

mohlo být hodně aktivně prováděno venku, kde bylo pro děti spousta prostoru, ať už na hřišti nebo v lese, nebo na okolních loučkách a rodiče také



měli možnost popovídat si a předat zkušenosti.

Co dodat na konec? Byl to moc pěkný pobyt s milými lidmi a také bych chtěla tímto poděkovat všem, kteří se zasloužili o to společné pobývání.

**Olina L.**

PS: Jo a masáže byly taky moc fajn...

### Raná péče Diakonie ČCE

středisko v Praze 5 - Stodůlkách  
Vlachova 1502  
155 00, Praha 5 - Stodůlky  
tel: 235 518 392  
e-mail: stodulky@rana-pece.cz  
www.rana-pece.cz  
stredisko-stodulky.diakonie.cz  
č.ú. 6015-0127747339/0800

### Poradkyně rané péče

Mgr. Alena Kunová  
Mgr. Pavla Skalová  
Mgr. Veronika Strenková  
Mgr. Pavla Těhničková  
Eva Cencialová  
Mgr. Barbora Jiráková

### Sociální pracovnice a koordinátorka

Mgr. Lucie Černíková  
e-mail: prijmeni@rana-pece.cz

### A co na to Alena?

*Každý den po snídani jsme se těšili na písničky a básničky se znakováním. Následovalo tvoření papírové kopie našich Zlatíček. Moje Zlatíčko, jménem Matěj, si lehlo na balicí papír, ale nevydrželo ležet v jedné poloze. Naše papírová kopie*



*zvláštní tvary. Taková silueta se v dalších dnech těžko oblékala. Na konec jsme Matěje II. zvládli obléknout a Matěj II. už doma visí.*

**Alena**